

Dordtse Leerregels h 1 par 12/13

Zekerheid van de uitverkiezing

1 het verkrijgen ervan

2 het vastmaken ervan

3 het vrucht dragen ervan

Gemeente,

Het was wel heel mooi. Staan op de bergtop van de uitverkiezing. En dan terugzien dat je uitverkoren bent van voor de grondlegging der wereld, uit het hele menselijk geslacht uitgehaald, uitverkoren, puur naar Gods welbehagen en daarom tot geloof gebracht en gekomen. En dan vooruitzien dat je zult blijven geloven. En zult aankomen in de eeuwige heerlijkheid. Want Gods raad is onveranderlijk. De bron van Zijn liefde is niet dicht te stoppen en zal eeuwig blijven stromen. Van eeuwigheid bemind door God en tot in eeuwigheid. Dat is: uitverkoren.

Maar dan de vraag: kun je nou weten dat dat jou geldt? Kun je daar zeker van zijn?

1 het verkrijgen

Ja, dat kan! Paragraaf 12 zegt: van deze uitverkiezing worden de uitverkorenen verzekerd. Er staat niet: worden sommigen van de uitverkorenen verzekerd, enkelen, maar anderen niet. Ook niet: worden de meeste, niet worden de uitverkorenen. Alle uitverkorenen dus. Dan bedenken we eerst: zekerheid is geen paal, maar een plantje. Zekerheid is geen paal die in je tuin wordt weggezet en die blijft altijd even groot. Ongeacht het weer of de atmosfeer, ongedierte of mest. Die paal is er en verandert niet. Nee, zekerheid is een plantje. Dat staat er en kan groeien, maar ook verdorren. Afhankelijk van het weer, van de atmosfeer, ongedierte en mest is dat plantje bloeiend of kwijnend. Maar het is er! En bloeit het liefste. En daar gaat het over vanavond. Dat preken we Hoort u het: worden verzekerd. Dus niet: zij verzekeren zichzelf. Met een theorie. Ik vind dat je zeker moet zijn en dat twijfel verkeerd is. En dus ben ik zeker. Nee, zij worden verzekerd. Door God. En soms moet je een tijdje voelen: ik krijg geen zekerheid, hoe graag ik ook wel. Worden verzekerd door God. Goed nieuws! God maakt zeker. En wie nooit zekerheid kan krijgen, hoe hij ook probeert en zoekt: God verzekert! Hij geeft zekerheid.

Hoe dan? Hoe word je zeker van je uitverkiezing? Dan zijn er twee kanten die we niet op moeten. Dan moeten we niet zeggen tegen anderen en onszelf: nou, daar moet je niet mee zitten, je moet gewoon geloven dat het zo is. Natuurlijk ziet God het ook met jou zitten. Beetje Max Lucado achtig. Waarom zou God jou nou niet uitverkoren hebben? Je moet en mag gewoon geloven dat het zo is. Twijfel is zonde, dus je gelooft dat ook jij uitverkoren bent. Dat is misleidend en bedrieglijk. Die kant moeten we niet op.

Maar een andere kant moeten we ook niet op zegt artikel 12. Dat we ahw onze naam willen zien staan in het boek des levens. We willen het weten en zien dat we erbij staan. En willen Gods verborgenheden en diepten nazoeken. Calvijn noemt het: boven de wolken willen vliegen om in Gods boek te kunnen lezen. Zou mijn naam er in staan? Zag ik het maar. En je gaat hopen op een tekst, een ingeving, een lichtflits, een visioen of iets dergelijks waarin God het je laat zien dat het zo is.

Maar hoe dan wel? Par 12 zegt: uit de onfeilbare vruchten. En eigenlijk is dat er maar één: het waar geloof in Jezus Christus. Kan het dan niet anders? Dat iemand nooit zeker durft te zeggen dat hij uitverkoren is? Dat dat jaren duurt. En toch wel een kind van God is? Ja, dat kan. Maar dat preken we niet. Kijk, als iemand u vraagt: hoe kom ik van Waarder in Driebruggen. Dan zegt u: hier het Dorp uit, de Groendijck over en dan komt u in Driebruggen. Toch? Kan iemand ook eerst naar Nieuwerbrug rijden, dan over Bodegraven, en dan terug via de parallelweg en zo naar Driebruggen? Ja, ja, dat kan wel. Kan wel. Maar dat zegt u niet als iemand u de weg vraagt. Kan iemand zonder ooit hardop te durven zeggen dat hij uitverkoren is in de hemel komen? Ja, dat kan wel, Maar dat preken we niet. We preken de kortste en rijkste weg: alle uitverkorenen worden verzekerd. Hoe met je dat zien? Neem een voorbeeld. Stel, iemand vraagt u: staat u ingeschreven als lid van de ANWB? Wat zegt u dan? Nou, dan moet ik naar den Haag gaan. En dan moet ik vragen of ik inzicht krijg in de uitprint van de ledenlijst die in de computer zit. En als ik die uitprint krijg dan kan ik die lijst bekijken en als ik dan mijn naam tegenkom, dan kan ik zeggen: ja, ik sta ingeschreven! Dat zal niemand doen. Want wat zegt u: ik heb zo'n pasje gekregen. Zo'n hard, geplastificeerd kaartje. En daarom weet ik zeker dat ik in het ledenbestand sta. Al heb ik nooit in die computer gekeken en mijn naam daar zien staan, ik twijfel er geen moment aan. Misschien is dat pasje wel wat verfomfaaid, zit er een kras en vlekken op en is het wat flets van kleur geworden. Ziet het er niet zo mooi uit. Maar u zegt: nu, daar zit ik eigenlijk wat dat betreft niet mee. Ook een bevlekt en een bekrast pasje is bewijs van lidmaatschap.

Zou ik horen bij hen die uitverkoren zijn? Die staan ingeschreven in het boek des levens? Nooit heb ik dat boek in kunnen zien, maar, maar God heeft mij geloof gegeven. En dat geloof is als dat pasje. Dat waar geloof in Jezus Christus. In Hem, Borg en Middelaar. In Wie verzoening is. Hij is mij aangeboden. En ik kon niet anders meer dan tot Hem vluchten. Want ik kan in mijzelf niet voor God verschijnen en bestaan. Mijn schuld is elke dag groeiende. Mijn hart is verdorven en zondig. En ik kreeg Jezus nodig. Ik vluchtte tot Hem. O Heere, wees mijn Borg, neem mijn schuld over en vernieuw mijn hart. Waar geloof in Jezus Christus. Dat is dat pasje. En al heb ik nooit gezien in het boek des levens, ik twijfel niet, hoef niet te twifelen. Dan sta ik ingeschreven in het boek der uitverkorenen. Uitverkoren in Christus. Dan ben ik uitverkoren van voor de grondlegging der wereld. Naar Zijn welbehagen. Tot de zaligheid. Onveranderlijk!

Dan zien we ook een eerste bedreiging voor die zekerheid: dat je het zoekt in verkeerde dingen. In visioenen, ingevingen, teksten, openbaringen of wat niet al. Dat is zo'n omweg. Zo'n dwaalweg. In plaats van in het wonder van het eenvoudige geloof in Jezus Christus.

En als de duivel dan zegt: ja, maar dat geloof van jou is helemaal zo mooi niet. Kijk eens hoeveel vlekken erop zitten, kijk eens hoe bekrast het is en verkreukeld. Zoveel zonden, zoveel klein geloof, zoveel lauwheid en doodsheid. Jij uitverkoren? Je verdient nog niet eens een kruimel, laat staan dat je uitverkoren zou zijn. Dan zit ik daar in dit verband niet over in. Ook een klein geloof, ook een lauw geloof, ook een bevlekt geloof is geloof, is bewijs van uitverkiezing. Dat pasje is ook als het bevlekt is toch bewijs van inschrijving. En als de duivel dan bezig blijft en wijst op mijn schuld, op mijn zonden, op mijn doodse hart, op mijn zondige natuur die opspeelt, dan vlucht ik tot Jezus. Belaagd, bestreden, bevochten, beladen: o Heere Jezus wees mijn Borg. En dat is geloof. Dus toch geloof, aangevochten geloof, bestreden geloof, maar: geloof. En dus bewijs van inschrijving. Ingeschreven in het boek des levens. Dat is ook zo'n vastheid. Want kijk, die vrucht van het geloof kan groot en klein zijn, kan bol staan en kan verschrompelen, kan sterk zijn en zwak. Maar mij uitverkiezing is onveranderlijk. Is de vaste Bron, de eeuwige Fontein.

En als ik dat pasje kwijt ben? Niet vinden kan? Dan sta ik nog steeds ingeschreven. Als ik mijn geloof kwijt ben? Dan nog, ligt mijn zaligheid vast in Zijn uitverkiezing, sta ik nog steeds wel ingeschreven. En zorgt Hij dat het geloof mij weer vinden zal en ik het geloof weer vinden en beleven zal.

Dan zien we een tweede bedreiging van de zekerheid. Dat je zo ziet op jezelf dat je denkt: dat kan niet: zo'n zondaar, zo'n schuldige en dan uitverkoren, dat kan niet, dat durf ik niet geloven, daar komt mijn gevoel en geweten niet in mee. Eerst moet ik een beter gevoel hebben en

zien te krijgen. Dat is zo'n omweg, zo'n lange weg. In plaats van die wonderlijke, eenvoudige weg dat het Woord het zegt dat het in Christus is. En dat het Woord het me dan aanzegt: wie vlucht tot Hem kan niet anders dan uitverkoren zijn.

Daarom komen we in heel de Bijbel nooit en nergens de vraag tegen: bent u uitverkoren? Is dat nergens de vraag die mensen gesteld wordt. Dus ook niet de vraag die wij elkaar moeten stellen. Maar komen we de vraag tegen: wat dunkt u van de Christus? Wie is de Heere Jezus voor je? En stellen we die vraag ook vanavond aan elkaar. En wie niet in Hem gelooft, wie aan Hem voorbij leeft die zeggen we maar één ding: dat moet u niet doen. Dat zal eeuwig verkeerd aflopen. Niet omdat u niet uitverkoren was, maar omdat u Jezus hebt veracht en verstoten en hebt gelaten voor Wie Hij is. Troost jezelf dan ook niet met losse teksten, of met ingevingen, of met uitreddingen of met bijzonder ervaringen. Want daar bedreig je jezelf mee. maar: ga niet langer aan Hem voorbij. Het gaat om geloof in Hem. In Hem Die als Borg en Middelaar met open armen voor ons staat. Die én schuld vergeeft en harten vernieuwt én Zelf zorgt dat je Hem nodig hebt en omhelst. Is deze volheid van het Evangelie dan niet genoeg, ook voor jou, ook voor u?

2 vastmaken.

Dat hoorden we in II Petrus 1 vers 10. Uw roeping en verkiezing vastmaken. Want de zekerheid van de verkiezing is geen paal in het water, maar een bootje aan de paal vastgelegd. Dat zit zo:

De vrucht van het ware geloof in Jezus Christus is dus als dat pasje. Dat mij bewijst dat ik ingeschreven sta! Nu heeft paragraaf 12 het over vruchten. Ik zou het zo willen zeggen. We snijden die vrucht van het ware geloof in Jezus Christus open. En want vinden we dan in dat ware geloof? Ten eerste kinderlijke vreze Gods, dan droefheid naar God over de zonde en honger en dorst naar de gerechtigheid. In het waar geloof in Jezus Christus zit kinderlijke vreze Gods. Geen houding van een slaaf, maar van een kind. Vroeger, een slaaf kon elk moment op straat gezet worden. Eén foutje van het werk en daar is de deur. Wegwezen, afgedankt. Een klein kind is daar niet bang voor. Maar wil wel graag dat het goed is met vader. Dat vader straalt en vriendelijk is. Dan is het kind graag dichtbij vader. Wil graag op schoot zitten dat papa voorleest en knuffelt. Dat is kinderlijke vreze Gods: je hebt zo graag dat het goed is, dat God de Vader vriendelijk is en dichtbij is. En daarom droefheid over de zonde die naar God is. Verdriet, geen angst, maar verdriet als je Vader toch weer verdriet deed. En honger en dorst naar de gerechtigheid. Verlangen iets voor Vader te doen. Vader, kan ik nog iets voor U doen? Dat doe ik zo graag. Misschien zegt u: dat vind ik moeilijk. Soms denk ik dat ik daar wel iets van heb, maar soms lijkt het er niet op, hoe zit dat bij mezelf dan?

Eigenlijk kun je het met één woord zeggen. In die vrucht van het ware geloof zit liefde. Liefde is het die zorgt voor die kinderlijke vreze, voor die droefheid, voor die honger en dorst naar de gerechtigheid. Liefde. Liefde tot Christus, liefde tot God in Christus. Hebt u die? Liefde tot God? Dat zou je toch moeten weten? Stel je voor dat iemand aan mij vraagt: dominee, hebt u uw vrouw lief, en ik zou u even aankijken en dan zeggen: dat is een moeilijke vraag. Dat zijn ook zulke moeilijke dingen. Kunt u ook wat dingen noemen die daar kenmerk van zijn? Moet ik dan afgewassen hebben voor haar, een bloemetje hebben meegebracht, hoe vaak dan? Dat is geen best teken. Dat is een teken dat ik weinig met haar omga, dat ik aan haar voorbij leef en voorbij geleefd heb. Want als ik met haar om zou gaan, dan zou ik dat zo weten. Ja, ik heb haar lief. Hebt u God lief, hebt u Christus lief? Geen best teken als u dat een moeilijke vraag vindt. Slecht teken. Gaat u dan zo weinig met Hem om, leeft u zo aan Hem voorbij? Als je met Hem omgaat, als schuldige tot Hem komt, als verlorene Hem om genade bidt. Met je zondig hart tot Hem komt om genezing, als je dagelijks vele keren komt tot het kruis, dan heb je Hem lief, dan krijg je Hem lief. Door het geloof te beoefenen, door als zondaar tot Hem te komen, als goddeloze, liefdeloze tot Hem te komen, komt er liefde. Wederliefde. Dat kan en zal niet anders. Zodat je zeggen kunt: ja, Heere, gij weet alle dingen, gij weet dat ik U liefheb. Dat ik graag nabij U ben, dat ik verdriet heb over mijn zonde, dat ik verlang naar de gerechtigheid om U te dienen. Vrucht van de omgang met Christus, geen voorwaarde ervoor, maar vrucht. En hoe inniger en intenser die omgang met de Heere Jezus is, hoe helderder en zekerder het komt te liggen voor je en in je leven.

Dat bedoelt Petrus nu met het woord: dat ge u benaerstigt om uw roeping en verkiezing vast te maken. Vast maken. Dat kun je vergelijken met het vastmaken van een schip aan meerpaal. Als dat schip vastligt aan de meerpaal ligt het vast. Maar als dat touw heel lang is, dan krijgen de golven veel vat op het schip en gaat op en neer en heen en weer. Het ligt vast, maar niet stil. Je hebt niet het gevoel dat het vastligt. Maar als het touw wordt aangehaald, het schip wordt vast en vaster gemaakt, dan ligt het vlak tegen de meerpaal aan en er zit nauwelijks speling in. Het schip ligt vast en ook stil. Je hebt ook het gevoel dat het vastligt. Door het geloof ligt het schip vast aan de meerpaal van de uitverkiezing. Hoe dichter je bij Christus leeft, hoe korter het touw is, hoe meer je ook voelt dat je vastligt. Hoe meer je met Christus omgaat hoe dichter je bij de meerpaal ligt en hoe meer je voelt dat je vastligt. Maar als het koord lang is, je gaat weinig met Christus om, hoe meer vat de twijfel op je krijgt. En je voelt niet dat je vastligt.

Dat is een derde bedreiging voor de zekerheid: slordig leven, weinig omgang met Christus, gebrek aan innige omhelzing van Hem. Dan

kwijnt de zekerheid, in elk geval het gevoel van de zekerheid. Maar als je mag letten op het geloof in Christus, op wat het Woord daarvan zegt, en je mag voortdurend met Hem omgaan, dichtbij Hem leven, ja dan groeit en bloeit en plantje van de zekerheid. Zeker weten: uitverkoren. Van eeuwigheid tot eeuwigheid. In de eeuwigheid achter me de bron van eeuwige verkiezende liefde, in de eeuwigheid voor me de aankomst van gegarandeerde zaligheid.

3 vrucht dragen

Maar, maar..... en dat is altijd een vraag, tegenwerping geweest. Is dat wel goed? Die zekerheid. Maakt zo'n zekerheid niet hoogmoedig, je gaat je heel wat voelen. Maakt die zekerheid niet lui en zorgeloos. Want stel je nou eens voor. Je zit dit jaar in de examenklas en stel je voor na je tentamens sta je een tien gemiddeld. En voor je examen krijg je als je naam invult altijd een 1, dus altijd 11 gedeeld door 2 is 5 ½. Dus gegarandeerd voldoende. Nou, als je dat zeker weet, dan leer je toch zo hard niet meer, of jij wel? Dan probeer je zomin mogelijk eraan te doen en zo veel mogelijk lekker leuke dingen te doen en te relaxen. En hoe komt dat? Omdat je een hekel aan leren hebt, je vindt dat helemaal niet leuk. Je doet liever andere dingen. Als het niet hoeft, dan liever niet.

Nou, als je door dat weten van je uitverkiezing in Christus zeker weet dat je zalig wordt, dan.....ja, wat dan? Dan ga je je zelf heel wat voelen en dan geloof je het wel? Zou je dan niet zoveel meer bidden, zou je dan proberen zoveel mogelijk leuke dingen te doen en van het leven te genieten? Met zo mijn mogelijk inspanning en zoveel mogelijk vrijheid er toch nog zien te komen? Hoe komt dat, als je dat wel wat lijkt? Omdat je God dienen helemaal niet aangenaam vindt en er een hekel aan hebt en omdat je veel liever gemakzuchtig bent en de wereld insnuift en laat strelen. Wat ontbreekt er dan? De liefde! Nou, dan moet je niet denken dat je wel uitverkoren zult zijn. Omdat je wel eens een tekst had of een visioen, of een hele fijne samenkomst. Dan moet je niet denken dat je uitverkoren bent. Dan praat je jezelf wat aan. Dan hoor je bij die mensendie zeggen: wij hebben in Uw Naam geprofeteerd en met U gegeten en gedronken, maar Jezus zegt terug: gaat weg van Mij, gij werkers der ongerechtigheid Ik heb u nooit gekend.

Als je echt weet dat je uitverkoren bent. God heeft je die wetenschap geschonken. Dat pasje, Zijn Woord, vastgemaakt door een teer leven met Christus, dan is het heel anders. Die berg van uitverkoren voor de grondlegging der wereld. Naar Zijn welbehagen, uit alle mensen, die verloren gaan, in Christus. En het geloof in Hem is het pasje, het bewijs dat het waar is. Hier weidt mijn ziel met een verwond'rend oog. Dat verbreekt juist mij hoogmoed en mijn luiheid en traagheid. Want daar ben ik vol mee van nature. Maar de zekerheid van de uitverkiezing

verbreekt dat juist, doet dat wegsmelten. Als ik sta op die hoge berg van de uitverkiezing dan voel ik me zo klein. Als ik op een molshoop sta, voel ik me heel wat. Als ik op een heuveltje sta al minder, als ik op de Mont Blanc sta voel ik me zo klein. En die berg van de uitverkiezing is zo hoog, is zo'n grote genade, dan word ik zo klein. Dan smelt juist mijn hoogmoed en mijn luiheid. Want dat ben ik wel. Van nature en ik juist hoogmoedig, ik voel me heel wat beter dan deze of gene. En ik ben lui en gemakzuchtig als het om geestelijke dingen gaat. En zorgeloos als het om Gods eer gaat. Maar de wetenschap van uitverkiezing blaast dat op. Ik word om te beginnen zo klein, zo klein. Wie ben ik, Heere. Waarom ik, Heere. U had het ook anders kunnen doen, ik ben niet beter dan een ander. Integendeel, ik kan me niet indenken dat anderen zo slecht zijn als ik. En Heere, hoe is het mogelijk? Enkel genade. Genade dat U de Heere Jezus voor mij gaf, dat Hij voor mij wilde sterven, dat de Heilige Geest mij opzocht en inwon. Genade om genade te ontvangen. Mijn hoogmoed smelt als sneeuw voor de zon. En mijn luiheid en zorgeloosheid smelt weg. Wat zou ik graag tot Uw eer willen leven, Heere. Wat zou ik graag U geen verdriet meer doen. Wat zou ik graag voor Uw Naam en Uw rijk van nut willen zijn. Hoe zekerder hoe nederiger, hoe ijveriger. Want, o Heere, wat heb ik U lief. Omdat U mij eerst hebt liefgehad. En daar is groot verschil tussen, tussen Uw liefde en mijn wederliefde. Want Uw liefde is er ondanks alles in mij, is totaal onverklaarbaar, heeft geen enkele reden in mij. Daarom is het geen 'houden van', maar liefde. Onverklaarbare liefde, zonder enige reden in mij. Maar mijn wederliefde is verklaarbaar, heeft alle reden in U. U bent het waard. U geeft er alle reden toe. Om Wie U bent en om wat U hebt gedaan en zult doen. Uw liefde heeft geen enkele reden in mij, mijn liefde heeft alle reden in U. En toch, toch is mijn liefde voor U veel kleiner, dan mijn liefde voor U. Ik kan me alleen maar schamen dat ik U niet veel meer en vurige liefheb. Verstaat u? Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Amen